

Človek a jeho svet

Hoci človek je tvor rozumný a rozum je u neho dominantným, predsa musíme povedať, že človek nie je len čistý rozum, ale aj srdce a cit. My to síce vieme, ale predsa chceme dať všetkému akýsi rozumný, alebo rozumový základ. Zvlášť kultúra nášho západného sveta je silno poznačená rozumom a rozumnosťou. Všetko spočítavame, hodnotíme a vylučujeme to, čo nie je rozumné a rentabilné. Preto kupujeme „nové a lepšie“ a predávame „staré a neúčinné“, platíme odvody na zdravotné a sociálne zabezpečenie pre chvíle choroby a staroby, hoci chorých a starých považujeme za „príťaž“. Seba aj iných posudzujeme podľa toho, či to čo robíme uznávame za rozumné, alebo nerozumné, čo neraz stotožňujeme s výrazom „hlúpe“.

V takomto pohľade sa nám aj láska zdá byť nerozumná, odpustenie hlúpe, premáhanie seba zbytočné, obeta naivitou, podriadenie sa autorite, Bohu a poriadku nazveme slabosťou... „Správne vidíme iba srdcom“, - hovorí Saint-Exupéryho Malý princ. Preto je dobré na chvíľu sa zastaviť a zamyslieť nad našim pohľadom na seba, na druhých, na svet i na Boha.

Aby človek prenikol do Božích tajomstiev, musí sa pozerieť, musí sa zastaviť, aby sa mohol pozerieť a tak premeniť pohľad na dotyk. Musí vystúpiť z tohto čisto materiálneho sveta, aby našiel cestu ducha, na ktorú ho pozýva viera.

Vychádzajúc z problémov súčasnosti by sa dalo povedať, že nám chýba ticho, pokoj a uzobranie východu. Činnosť, činnosť, práca, výkony, dokončené a naplnené diela a sny, vysvedčenie života za životné výkony plné dobrých známk, to je mnohokrát to hlavné, čo hľadáme a po čom túžime. Boh, ale myslí inak. Chce aj našu prácu, chce našu usilovnosť i zodpovednosť v spravovaní zverených darov, ale v konečnom dôsledku a v najväčšej miere chce naše vzťahy lásky, chce naše srdce. Mohol nás stvoriť ako robotov, so silou i rozumom, bez srdca, mohol nás stvoriť ako jedincom schopných prežiť nezávisle jeden od druhého, mohol nás stvoriť jedných ako bojovníkov, iných ako staviteľov, ďalších ako chovateľov a podobne, ale neurobil tak, stvoril nás všetkých rovnakých, obdarených síce rozličnými darmi, ale predsa len rovnakých vo svojej dôstojnosti a ľudskosti, stvoril nás ako ľudí závislých na svojom stvoriteľovi a ako muža a ženu, stvoril človeka. Stvoril ho ako tvora spoločenského, schopného a z vnútra pozývaného vytvárať medzi sebou vzťahy lásky.

Súd na konci sveta bude spočívať v tomto: „Čo ste urobili jednému z týchto maličkých a čo ste neurobili a mali ste urobiť.“

Musíme si uvedomiť, že človeka v konečnom dôsledku vôbec nemožno merať podľa jeho výkonu, že jeho hodnota a jeho

dôstojnosť sú postavené na hlbších základoch a že aj tí, ktorí nemôžu podávať žiadne výkony, trpiaci, starci, deti, majú ako takí veľkú dôstojnosť, lebo Boh ich miluje a zahŕňa svojou nekonečnou láskou. Spoločnosť, v ktorej už samotné deti sú včleňované do výkonu pre spoločnosť, v ktorej starí a chorí sú pocitovaní ako príťaž, taká spoločnosť zabúda úplne na človeka a on sám sa cíti neistý a bezradný pred mechanizmom peňazí a trhového hospodárenia. Čím viac spoločnosť stupňuje výkonnosť, tým viac sa stáva koncentračným táborem, v ktorom je na prvom mieste to, čo človek urobí, teda jeho výkon, funkčnosť a ako taký sám osebe pre spoločnosť nemá žiadnu hodnotu. Ak prestane slúžiť a podávať výkony stáva sa pre spoločnosť ničím – prekážkou. Cítíme ako silno protirečí potom takýto život evanjeliovému posolstvu lásky a dobra. O vzťahy ide. Ide o to, aby bola láska medzi nami ľuďmi, aby sme poznali brat, brata a milovali sa navzájom skutočnou láskou. Sám človek na to prichádza, keď sa jeho život dostáva do problémov choroby, keď stráca najbližších, keď pociťuje nedostatok lásky. Chce si ju kúpiť, ale to nejde. Všetko by dal za to, aby bol milovaný, aby to cítil a prekonal tak chlad samoty, bezduchého formalizmu, falošnosti a zákernosti, chce cítiť a túžiť prežívať vedomie, že je milovaný... Čo by človek dal za to, aby bol s tým, koho miloval a ktorý odišiel od neho. Túži volať za ním a ak je už na druhom svete chce ho siahnuť z nebies späť k sebe...

Preto i v tomto svete musí zostať miesto i priestor pre lásku. Musí tu zostať priestor pre tých, ktorí nemajú žiadnu „funkciu“, ktorí nepodávajú „žiadne výkony“, pre trpiacich, starých, alebo aj pre ľudí, ktorí žijú pre Božie hodnoty a vnášajú Božiu lásku a Božie slovo do tohto sveta. I v tomto svete je potrebné, aby sme aj v našom srdci mali miesto pre lásku. Potrebujeme sa stíšiť, uzobrať, stretnúť s Bohom, aby sme našli zmysel, cieľ a orientáciu v našom živote a hlavne pokoj, ktorý iba Boh môže dať. Pokoj z vedomia, že som Bohom milovaný s mojimi výkonmi i bez nich, a vidieť, vedieť i presvedčiť sa, že sú tu okolo mňa bratia a sestry, ktorí potrebujú moju lásku.

To najhlbšie, čo vôbec robí ľudský život životom, je to, že Boh sa nás dotýka svojou láskou a my sa môžeme dotýkať jeho. Odtiaľto z ticha a pokoja prijatej a prežívanej Božej lásky sa rodí i v nás túžba milovať blížnych a robiť svet krajším a na lásku bohatším.

Tykanie si s Eucharistiou Pane, dovoľíš, aby som Ťa dôverne oslovila ty?

Viem, že Ťa zatiaľ málo poznám, no čosi mi dáva odvalu navrhnúť to. Máš nekonečne vyššie postavenie než ja, napriek tomu nemám zábrany. Nedávaš mi najavo svoju dôležitosť, nepredbiehaš ma ani neurčuješ, až dozrie čas... Deň čo deň čakáš, kedy využijem výsadu, ktorú mi darúvaš. Od začiatku túžiš po blízkej komunikácii, len ja som ju stále odkladala. Ďakujem ti, že si mi dal zabudnúť na všetky bariéry a naša dôvernosť môže začať vo chvíli, keď bozkom v Eucharistii spečatíme naše potykanie.

Čas, v ktorom žijeme, nás núti myslieť stále dopredu. Čo bolo, sa rýchlo stráca v zabudnutí a mori informácií, ktorými sme zasypaní. Sme uponáhľaní a už sa tomu, žiaľ, ani nebránime. Sme si vedomí, že nás to ničí, poznačuje stresom a civilizačnými chorobami, ale nepristúpime na radikálne rozhodnutie zmeniť to.

Od Veľkej noci už uplynulo niekoľko týždňov, vrátili sme sa do našej každodennej reality a práce. Čo bolo, bolo a my uháňame ďalej. Táto skutočnosť sa automaticky prenáša aj do duchovného života. Na miesto dlhodobého duchovného úsilia, sprevádzaného neustálymi návratmi pri spytovaní svedomia, nastúpila túžba po síce silných, ale najmä krátkych zážitkoch.

Ako si uvedomujeme napríklad liturgické obdobie, ktoré teraz prežívame? Alebo nám uniká? Kresťanská tradícia rozvrhla oslavu radosti zo zmŕtvychvstania na niekoľko týždňov a prežívať ju až dokonca si vyžaduje neustále sa vracieť k okamihom Kristovej smrti a jeho zmŕtvychvstania. Udalosti, ktoré sme si pripomenuli vo Veľkonočnom trojdní, nesú v sebe posolstvo, že náš život je cenný a zmysluplný - bol vykúpený a tak určený na spásu. Úsilie prežiť naplno radosť, ktorú zažili apoštoli na svitaní tretieho dňa, nie je neopodstatnená. Práve naopak, navracia pôvodný zmysel aj každej nedeli v roku. Po celotýždňovej námahe v práci nám neustále pripomína, kvôli čomu sme na svete a aký je cieľ nášho života.

JAROSLAV IVANČO

Nevypovedané

Otče náš, koľko utajených, premlčaných myšlienok nosíme v sebe.

Prázdne pohľady očí. Studené a pusté. Bez iskierky lásky, bez kúska tepla. Bez slov.

Bože, tak mdlo si nahlas prejavujeme lásku, obdiv, vďaku. Tak mdlo hovoríme „milujem ťa“, „si dobrá“, „si skvelý“, „ďakujem ti“, „si fantastický“, „si výnimočný“. Žiaľ, hanbíme sa, alebo nechceme obdarovať iných týmito čarovnými slovíčkami.

Zlé, zraňujúce slová chrlíme zo seba ako lávu. Bez hanby a akýchkoľvek zábran. Ba neraz s úmyslom ublížiť.

Pane, koľko toho uzdravujúceho ostane hlboko v nás a stratí sa kdesi v prepadliskách pýchy a sebeckta. Koľko tej živej vody zasypeme ešte pri prameni, len aby sa na svetlo sveta nepredrala ani kvapka nášho uznania.

Boli sme stvorení pre lásku. Tak po nej prahne, no rozdávať ju nechceme.

Pane, sme sebeci. I tebe mdlo ďakujeme, chválim ťa a oslavujeme. Nahlas prosiť, neraz i reptáť, to vieme hneď. Aj prijímať tvoju lásku, tvoje dary. Ale nič neopätujeme...

Pane, prosím ťa, uč nás hovoriť to, čo má byť povedané. Čo je pravdivé a láskavé. Aby sme pre prázdnotu v našej reči neboli raz tebou súdení a odsúdení.

A.B. KNI.5.02

Ľudské priateľstvo je súčasťou nášho života. Predpokladá úprimnosť, dôverný vzťah, vernosť. Pravé priateľstvo by malo obstáť aj v skúške.

Ozajstný priateľ nikdy nezradí, neopustí. Starozákonná múdroslovná kniha hovorí, že hodnota vernosti priateľa sa nedá vyvážiť zlatom a striebrom. Žiaľ, existujú aj zdanlivé priateľstvá a človek sa často sklamáva.

Pravé priateľstvo ponúka Boh. On sa v dejinách priblížil k človeku ako priateľ. Boh uzatváral priateľstvo s Abrahámom, ktorého nazval svojím priateľom, s Mojžišom, s ktorým sa rozprával ako so svojím priateľom, ako aj s ďalšími prorokmi.

Boh dal svojmu priateľstvu k človekovi ľudskú tvár v Ježišovi. V ňom sa dal poznať ako priateľ hriešnikov. Ježiš svojich učeníkov nazval priateľmi. Ako priateľom im zdieľal Božie tajomstvá. Napokon aj život dal za svojich priateľov. A predsa aj on mal spočiatku len jedného verného priateľa až po kríž. Bol to apoštol Ján. Ak Ježiš oslovil Judáša ako priateľa, pripomenul mu tým porušenie obojstranného priateľského záväzku.

Aký kto je vo svojom vnútri, takých priateľov vyhľadáva. Ježiš má Srdce Božského i ľudského Priateľa. Objavíme v ňom svojho ozajstného Priateľa?

Posol 05/03

Sväté omše v týždni po 5. Veľkonočnej nedeli

22.IV. utorok

18.00 + Pavol Fajkus, manželky a deti

23.IV. streda

18.00 + Rudolf Jurčovič

25.IV. piatok

18.00 + Jozef Tekula a rodičia

26.IV. sobota

18.00 + Ján Cetl a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 2 – 27

27.IV. 6. Veľkonočná nedeľa

8.00 + Emília Šťavinová

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

21.IV. pondelok	sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi
22.IV. utorok	sv. Soter, s. Kajus, pápeži
23.IV. streda	sv. Vojtech, biskup a mučeník
24.IV. štvrtok	sv. Juraj, sv. Fidel zo Sigmaringenu, kňaz, mučeníci
25.IV. piatok	sv. Marek, evanjelista - sviatok
26.IV. sobota	sv. Klétus, pápež

KVETINÁRKA 15-ročný chlapec Douglas Maurer sa už niekoľko dní cítil veľmi zle. Mal vysokú teplotu a prejavovali sa uňho príznaky silnej chrípky. Keďže ani po niekoľkých dňoch choroba neustupovala, jeho matka ho vzala k lekárovi a ten ich poslal do nemocnice.

Diagnóza, ktorú chlapcovi stanovili, bola vážna - leukémia. Lekári mu otvorene povedali, o akú chorobu ide, aj o tom, že bude musieť podstúpiť počas troch nasledujúcich rokov chemoterapiu. Zoznámili ho tiež s vedľajšími účinkami. Nič neprikrášľovali. Povedali mu, že mu vypadajú všetky vlasy a opuchne.

Keď si Douglas uvedomil, čo ho čaká, upadol do ťažkej depresie. Jeho teta zašla do kvetinárstva a objednala pre Douglasa krásne naaranžované kvety. Predavačke povedala, že to je dar pre jej synovca, ktorý má leukémiu.

Na druhý deň priniesol kuriér do nemocnice nádherné kvety. Douglas v nich našiel kartičku od svojej tety a prečítal si odkaz. Potom uvidel ešte druhý lístok, na ktorom bolo napísané: „Milý Douglas! Pracujem v kvetinárstve, kde si tvoja teta objednala tieto kvety. Keď som mala 7 rokov, tiež som mala leukémiu. Teraz mám 22. Veľa šťastia! Budem na teba myslieť. S pozdravom Laura Bradleyová.“ V tej chvíli Douglasova tvár zažiarila radosťou. Dostal novú nádej.

Douglas Maurer bol síce v nemocnici so špičkovým zdravotníckym vybavením, ktoré stálo milióny dolárov, starali sa oň vynikajúci lekári a sestričky, ktorí absolvovali stovky hodín vzdelávania a rôznych kurzov. Ale ten, kto vzbudil v Douglasovi nádej, bola predavačka z kvetinárstva - ktorá si našla čas a bola ochotná urobiť to, čo jej hovorilo srdce.

Hrdinom je obyčajný človek, ktorý vykoná obyčajný skutok v neobyčajnej situácii.

_____ Anonym

sv. Pedro de Betancur
25.apríl

Ostrov večnej jari, ako sa zvykne nazývať najväčší z Kanárskych ostrovov Tenerife, dal Cirkvi významného nasledovníka sv. Františka. Hoci bol sv. Pedro de Betancur normanského pôvodu, za svojho ho prijal v Guatemale, a tak sa nedávno stal prvým svätcom tejto sopečnej stredoamerickej krajiny.

Sv. Pedro de Betancur prišiel na svet 19. marca 1626 v Chasna de Vilafor na Tenerife ako syn jedného z dobyvateľov Kanárskych ostrovov. Rodina bola veľmi

chudobná a Pedrovo detstvo vypĺňalo pasenie nevelkého stáda oviec. Okrem tohto skromného majetku však rodičia odovzdali synovi aj oveľa väčšie bohatstvo - kresťanskú vieru, ktorá spolu s láskou k okolitej prírode formovala v chlapcovi vzťah ku kontemplácii. Už ako dieťa sa naučil vidieť v každom človeku odraz Božej tváre.

V rokoch dospievania sa dozvedel o biednych životných podmienkach ľudí v západnej Indii, ako vtedy nazývali americký kontinent, a cítil povolanie priniesť evanjelióvu zvesť do týchto končín sveta. Ako 23-ročný sa teda vypravil na cestu ku guatemalským brehom. Už k Havane však dorazil bez peňazí, a tak sa zamestnal na lodi plviacej sa do Hondurasu a odtiaľ pokračoval do Guatemaly.

Do krajiny prišiel ako úplný žobrák a svoj každodenný chlieb si spolu s ostatnými chudobnými vystál v rade pred františkánskym kláštorom. Tu sa spoznal aj s br. Fernandom Espinom, známym misionárom, ktorý sa stal jeho priateľom a duchovným radcom. Pomohol mu pri prvých krokoch na guatemalskej pôde a našiel mu zamestnanie v textilnej továrni. Roku 1653 vstúpil Pedro do Jezuitského kolégia, aby naplnil svoj sen a stal sa kňazom. Ako sa však ukázalo, jeho schopnosti boli príliš obmedzené a štúdium ho vyčerpávalo. Br. Fernando mu preto poradil, aby vstúpil do františkánskej rehole, no Pedro cítil, že Boh chce, aby ostal vo svete a roku 1655 sa stal členom tretieho rádu sv. Františka. Od tohto okamihu sa začal naplno venovať chudobným a opusteným. Stal sa apoštolom afroamerických otrokov, Indiánov žijúcich v neľudských podmienkach, utečencov a opustených detí. Podľa vzoru Kristovej obetavej lásky sa stal všetkým pre všetkých. Roku 1658 získal do užívania chatrč, ktorú premenil na malú nemocnicu pre biednych, čo po prepustení z mestskej nemocnice nemali podmienky na rekonvalescenciu. Zariadenie zasvätil Matke Božej z Betlehema. Po čase zriadil aj ubytovňu pre bezdomovcov, školu pre nemajetné deti a oratórium. Peniazmi, ktoré vyžobral, podporoval aj chudobných kňazov. Z jeho zapálených nasledovníkov vznikla neskôr mužská a ženská vetva betlehemskej rehole, pre ktorú napísal regulu zahŕňajúcu aktívny apoštolát skrze prácu pre chudobných, chorých a nešťastných, založený na hlbokej modlitbe. Sv. Pedro de Betancur zomrel 25. apríla 1667 ako 41-ročný. V srdciach Guatemalčanov ostal zapísaný ako sv. František Američanov.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku